

Phương Pháp Chính Xác Biến Ngược Văn Thành Chữa Khỏi Văn

Contents

Phương Pháp Chính Xác Biến Ngược Văn Thành Chữa Khỏi Văn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3

Phương Pháp Chính Xác Biến Ngược Văn Thành Chữa Khỏi Văn

Giới thiệu

Edit: Sa NguyênBeta : BelfranThể loại : Khép kín chất phác thụ X minh tinh qua thời công, 1×1, HE sướt mướt Văn á

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-chinh-xac-bien-nguoc-van-thanh-chua-khoi-van>

1. Chương 1

Nhân vật chính tên là Tống Manh.

Tống Manh từ nhỏ đến lớn đều bị người gọi là “Muộn đản”

Tuyệt kỹ là có thể một ngày một đêm trầm mặc không nói lời nào.

Tống Manh năm nay hai mươi bảy tuổi, làm nghề tư vấn qua tổng đài điện thoại.

Công việc thực ra rất nhàm chán, tỷ lệ thất vọng cao.

Ngày qua ngày, cậu lại nghiêm nghiêm túc túc làm công việc này.

Tống Manh cái người này... Thật dễ bảo.

Không có sở trường, tính cách không đặc sắc, tướng mạo phổ thông, vút cậu trong biển người tuyệt đối tìm không ra.

Cậu chẳng yêu ai, cũng chẳng khao khát sở hữu thứ gì.

Không kết hôn, không người nhà, người có thể kể là “Bằng hữu” cũng chỉ có hai, ba tên.

Nhưng cậu lại có một bí mật nho nhỏ.

Tống Manh là người hâm mộ thần tượng.

Cậu cũng không biết, thật ra mình có thể tính là thuộc về “Fandom” hay không.

Dù sao thì, lần đầu tiên cậu nhìn thấy thần tượng, thì thần tượng của cậu cũng đã qua đời được mười năm rồi.

Tổng Manh đành ngậm ngùi áp ủ một mình.

Cậu không thể giống fan cuồng mà hô to “Có ai hấp dẫn hơn thần tượng của em đây?”.

Không thể lên mạng chia sẻ nhật ký của thần tượng rồi cùng mấy fan khác cảm thán.

Không thể vào trang trực tuyến ganh đua số view của video.

Không có tham gia FANS CLUB đi mua fan goods.

Cái thời đó, giới mộ điệu lẫn người mê phim chỉ có thể mua áp phích quảng cáo về dán đầy trong nhà.

Mỗi sạp hàng quanh trường học đều bán đầy những ảnh chụp tạp chí, hoặc cả đồ dùng in hình của mình tinh.

Rồi mỗi lúc tan trường, sẽ có một dàn nữ sinh quây quanh, vừa ríu rít trả giá với chủ sạp, vừa chăm chú lựa chọn những tấm ảnh đẹp nhất.

Người nào mua được đĩa hát, đem đến lớp khoe, đều sẽ bị bạn bè xin mượn vòng quanh.

Tuy rằng không phải là đồ vật của mình, nhưng tất cả mọi người đều tự giác trân trọng.

Tổng Manh không sống ở thời đại xa xưa như vậy.

Cậu chỉ tình cờ thích một vị thần tượng ở thời đại đó, lại tự nhiên biến bản thân thành một người hâm mộ hoài niệm.

Cậu không thể làm gì cho anh ta.

Ngày 1 tháng 4 năm 2013.

Tổng Manh chết rồi.

Cực kỳ lâu sau này, hàng xóm của cậu mới ngửi thấy mùi tanh hôi, sau đó phát hiện cậu đã thối rữa

Qua đời bất chợt.

Tin tức không nói về việc này, bởi vì không có gì lạ cả.

Bằng hữu góp tiền làm cho cậu một cái tang lễ đơn giản.

Bọn họ còn nhớ Tổng Manh đã nói, cậu yêu đại dương.

Nhưng bọn họ không biết, đó là bởi vì thần tượng của cậu đã nói anh ta thích màu thiên thanh.

Màu trời lúc không có nắng, xanh nhàn nhạt.

Tro cốt của cậu được thả ra biển rộng.

Sau đó lặng yên không hề có một tiếng động, biến mất ở trên thế giới này. Note : (giải nghĩa, hơn phải định nghĩa, chỉ dành cho tân binh không hiểu văn hoá fandom)

Muộn dẫn: trứng thiu, có thể hiểu theo Tiếng Việt: bánh bao chiều.

Fandom: tất cả các fan của 1 vị thần tượng nào đó.

Idol: thần tượng

Fans club: 1 nhóm fan của 1 thần tượng tụ lại, có cùng sở thích và cách nghĩ, có hoạt động, trách nhiệm chung.

Fan goods: tất cả những liên quan đến thần tượng mà fan có thể mua (đồng hồ, nhẫn, ảnh ... có hình idol)
Gồm 2 loại Official: của chính idol bán ra, và un-official: do fan tự làm để bán.

Các fan thời điểm này có thể vì thần tượng mà ganh đua, thậm chí hack vote (phiếu bầu), view (lượt xem), để idol đoạt giải

2. Chương 2

Tháng tư năm 1996.

Hương Cảng.

Xác nhận Ngôn ngữ chính thức của Hong Kong là Anh-Trung, lập chính quyền hành chính độc lập, tự trị.

Mình tỉnh đang hot lại bị khai ra chuyện bê bối đồng tính trên tờ nguyệt san danh tiếng.

Cho dù rất nhiều rất nhiều năm sau, mọi người đều tán dương anh ta là người chung tình, dám yêu.

Nhưng trong thập niên 19 này, đồng tính chỉ là một chuyện “Đáng khinh”.

Vậy có nghĩa là, anh sẽ bị công ty giải trí ém đi một thời gian, bị phóng viên săn ảnh theo dõi 24h/7, bị hạn chế rất nhiều ...

Đeo kính râm, anh không vội, không nóng nảy đi ra khỏi nhà.

Sống lưng thẳng tắp.

Đèn ma-giê nhóa sáng làm mắt anh lóa muốn mù, những câu hỏi luyên thuyên không ngừng tuôn ra — như một quả tạ đạn vào yên tĩnh.

Còn có mấy chục người hâm mộ ...

Giơ poster, biểu ngữ.

Gào hét chửi rửa anh.

Quản lý trừng mắt nhìn một phóng viên lỗ mãng rồi vội vã đẩy anh vào trong phòng.

Tên của anh, đã từng được phủ lên bao nhiêu danh hiệu, hào quang.

Hiện tại lại lẫn trong bao nhiêu thứ ô nhục, rác rưởi.

Vậy mà chân mày anh cũng không hề nhíu lấy một lần.

Bị đẩy đến mức lão đạo về đến nhà, anh tình cờ nhìn về phía xa xa...

Nơi đó có một người thanh niên, lẳng lặng nhìn mình.

Sắc mặt tái nhợt, môi hơi mấp máy gì đó.

Anh có thể đọc ra người kia đang nói cái gì.

“Kỷ Dương.”

Một giây sau, khuôn mặt chất phác của người đó, cơ hồ bật khóc.

Tổng Manh chưa từng có chí hướng gì vĩ đại.

Tổng Manh chết rồi, lần thứ hai mở hai mắt ra, lại phát hiện mình đang đứng ở bên trong biển người.

Con người chỉ xuất hiện trên tạp chí hoặc màn hình máy tính, lại đang đứng ở trước mặt cậu.

Sống sờ sờ.

Tuy rằng khuôn mặt của anh ta vô cảm.

Nhưng mà ... Nếu có thể chạm đến, chắc vẫn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ.

Sau đó Tống Manh cảm thấy, mặt của cậu, ướt rồi.

Trời cao cho cậu cơ hội thực hiện nguyện vọng tầm thường của đời mình.

Cậu mơ mơ hồ hồ, thỏa mãn mà nghĩ, đến lúc này, hẳn là cậu nên biến mất?

Thần tượng trở về nhà rồi.

Không biết qua bao lâu, đoàn người dần dần tản đi, còn lại hai ba phóng viên canh giữ ở hành lang.

Tống Manh vẫn luôn đứng đó liên cảm thấy gượng gạo.

Hả?

Cậu nháy mắt mấy cái, duỗi tay sờ sờ mặt của mình.

Vẫn là gương mặt rất bình thường này.

... Còn sống?

Tống Manh xưa nay không ôm chí lớn, bây giờ trong lòng lại thoáng có một ý nghĩ tà trời.

[Bối cảnh] Lần đầu gặp gỡ

Tống Manh vốn dĩ là một đại nam nhân, tâm lại nhiệt huyết như thiếu nữ ...

Vốn dĩ biểu cảm nghiêm nghị.

Rồi nhìn thấy thần tượng.

Một giây sau, Tống Manh: “QAQ...”

Kỷ Dương: “...”

Trợ lý của Kỷ Dương bởi vì không thể chịu nổi áp lực nặng nề, cuối cùng từ chức.

Công ty thông báo, nhân viên đang thiếu, tạm thời không thể điều người mới đến.

Quản lý cầm “Điện thoại di động” cục gạch, cười khổ lắc đầu một cái.

Chuyện gì cần hiểu, bọn họ cũng hiểu.

Vẫn đang đứng lẫn trong đám phóng viên khát tin, Tống Manh đột nhiên nhô đầu ra.

Cậu cúi đầu, thăm thì:

“Tôi muốn làm.”

Quản lý rung mình một cái, theo phản xạ hỏi:

“Hả...?”

“Tôi nói, tôi muốn làm trợ lý của Kỷ Dương.”

Nữ quản lý tháo vát từ trên nhìn xuống người thanh niên có bộ dáng y như sinh viên đại học này, kỳ quái hỏi:

“Tại sao muốn làm, lại là vào lúc này?”

Tống Manh gãi gãi đầu:

“Kỷ Dương không thể ra cửa, không có đồ ăn, sẽ đói bụng mất.”

Quản lý: “... Không phải ý này.”

Tổng Manh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

Quản lý nhớ tới cái tủ lạnh trong nhà Kỷ Dương, nhìn một đồng phóng viên đợi ở trong hành lang, một tên trong bọn còn đang quan sát cô.

Lại ngấm ngấm vị thanh niên ngơ ngác này.

... Sao mà sẵn quá.

... Không phải là fan biến thái chứ.

“Cậu là người hâm mộ của Kỷ Dương à?”

Tổng Manh nói như đinh chém sắt:

“Không.”

Quản lý than trời, nói:

“Vậy cho tôi xem chứng minh thư của cậu đi.”

Vậy thôi tra lai lịch của cậu ta, công ty cũng không thể thuê người có lai lịch không rõ ràng được.

Tổng Manh: “Tôi là người vượt biên đến Hương Cảng.”

Suy nghĩ một chút, liền bổ thêm một câu: “Xin lỗi.”

Quản lý: “...”

Tổng Manh nói: “Tôi sẽ không hại anh ta đâu, thật đó.”

Tôi hâm mộ anh ta cơ mà.

Cậu hấp háy mắt, bộ dáng rất chân thành.

Quản lý nhìn vào mắt cậu, ma xui quỷ khiến nói “Được”.

Mang theo một hai gói nguyên liệu nấu ăn, đeo khẩu trang, đột phá tầng tầng chướng ngại.

Tổng Manh cảm thấy ống tay áo của mình cũng sắp bị phóng viên xé rách.

Cậu quay đầu lại, âm u đầy tử khí nhìn chằm chằm vào người phóng viên kia.

Một giây, hai giây.

Cậu lại dùng giọng nói âm u như quỷ hồn: “Buông tay.”

Đó là kỹ năng của Tổng Manh khi cậu còn làm nhân viên tổng đài, lúc đi làm, ngẫu nhiên sẽ có vài cuộc điện thoại quấy rối gọi đến.

Phóng viên kia ngẩn ngơ, theo bản năng buông hai tay ra.

Đem nguyên liệu nấu ăn, đeo khẩu trang, Tổng Manh vụng về lác mình qua đám đông, tiến vào nhà Kỷ Dương.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, vậy mà khi nhìn thấy Kỷ Dương chân thật, Tổng Manh vẫn là ngẩn ngơ.

Thần tượng có vẻ uể oải, nhưng vẫn cười thật ôn hoà với Tổng Manh.

Chắc là quản lý đã nói cho anh biết chuyện trợ lý mới.

May mà thần tượng hình như quên mất, anh ta đã nhìn thấy cậu khóc ngóc cổ nào.

Thần tượng dung mạo rất đoan chính...

Thần tượng thật cao...

Thần tượng...

Vẫn còn sống đây.

Nhìn thấy thần tượng trong nháy mắt, Tống Manh cảm giác mình hình như lại trở thành “muộn đản” rồi.

Lúng ta lúng túng không thể nói.

Tống Manh không dám nhìn thần tượng, lắp bắp nói:

“Tôi, tôi, tôi trước tiên bỏ thức ăn vào tủ lạnh...”

Sau đó lại như ong vo ve bay lòng vòng một trận, cuối cùng mới tìm được nhà bếp.

... Thần tượng hình như vẫn đang đứng sau lưng nhìn cậu?

Thần tượng còn mang kính râm.

Tống Manh tay run run, đầu loạn lung tung, đành phải lên tiếng:

“Muốn ăn cơm hay là ăn mì? ”

“Mì ăn liền là được rồi, cảm tạ.”

Giọng nói của thần tượng trầm thấp vang vọng vào gian bếp, Tống Manh trong nháy mắt thất thần.

“Ày... Trứng chiên muốn ăn lòng đào hay là giòn, hay là trứng ốp ...?”

“ ... ”

Kỷ Dương không nói lời nào, Tống Manh cho là anh ghét bỏ, vội vã bổ sung:

“Tôi, tôi biết làm nhiều món lắm.”

“Lần này cứ như vậy thôi, lần tới nhất định để cậu nấu một bữa ngon. ”

... Tại sao chính mình lại nói lắp! Sau đó Tống Manh nghe thấy thần tượng khẽ cười.

... Hô.

Tống Manh gãi gãi đầu, khóe miệng bất giác cong cong.

Hôm nay, cậu nói chuyện bằng số lượng của cả tháng trước.

Thần tượng nở nụ cười là tốt rồi.

“Đúng rồi.”

Nói mình nấu ăn rất lợi hại, Tống Manh lại nhìn chòng chọc vào bếp lò kiểu cũ, ngượng ngùng hỏi:

“Cái bếp này... bật thế nào?”

Kỷ Dương: “ ... ”

Thần tượng là người rất cẩn thận.

Buổi tối đi tắm, trong bồn tắm để sẵn một bộ pijama caro, bàn chải đánh răng khăn mặt đầy đủ mọi thứ.

Tống Manh lau khô mái tóc đen ướt nước, bước ra khỏi buồng tắm, liền thấy Kỷ Dương ngồi trong ghế sofa.

Nhìn chăm chăm vào TV, tay cầm điều khiển từ xa, dáng dấp rất nghiêm túc.

Tống Manh ngẩn ngơ.

Truyền hình năm 90 vuông vức, hình ảnh cũng không tốt lắm.

Trong màn hình, một thiếu niên anh tuấn hất cằm lên, nói với phóng viên:

“Tôi và anh ta là bạn rất thân, mọi người không nên suy đoán lung tung.”

Kỷ Dương... Còn đeo kính râm.

Tổng Manh đột nhiên hiểu rõ.

Cậu lẳng lặng đứng tại chỗ, bất động nhìn Kỷ Dương.

Màn đêm buông xuống.

Khi đó vấn đề ô nhiễm của Hương Cảng còn chưa nghiêm trọng lắm, từ ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy lắm ta lấm tấm ánh đèn.

Hằng hà sa số, sáng chói qua thời gian.

Tổng Manh ngồi trong phòng khách đợi đến mất ngủ.

Cậu vươn mình rời giường đi đến đại sảnh, muốn rót cốc nước.

Lại nhìn thấy thần tượng của mình, duy trì tư thế ngồi ở ghế sofa.

Kính râm đã cởi từ lâu.

Tổng Manh nhớ lúc mình xem tin về việc thần tượng tự sát, quản lý nói anh có một thời gian phải nhờ vào thuốc mới có thể ngủ được.

Cậu đứng đó một lúc.

Mình có thể làm chút gì đó không?

...

Vào bếp hâm nóng sữa, ngâm khăn lông trắng trong nước nóng, vắt khô.

Âm thanh leng keng giữa đêm nghe rất chói tai, vậy mà Kỷ Dương dường như một chút cũng không phát hiện ra động tĩnh của Tổng Manh.

Vẫn luôn đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Mãi đến tận —

Khăn mặt nóng nóng bất ngờ che lên mắt anh.

Làm anh chìm vào một khoảng tăm tối.

Lòng bàn tay còn bị nhét vào một ly gì đó rất ấm áp.

Kỷ Dương ngơ ngác.

Sau đó nở nụ cười.

Có chút ngượng ngùng.

Anh biết trợ lý tạm thời đang ngó chừng anh, anh không thể làm gì khác hơn là ừm ục ừm ục uống cho hết sữa.

Âm ấm, ngọt ngào.

Nếu là mình tinh khác, chắc đã sớm to tiếng nạt nộ trợ lý lo chuyện bao đồng.

Mà Tổng Manh biết Kỷ Dương sẽ không như vậy.

Anh là người sẽ tôn trọng nhân viên, dù cho chức vụ của người đó nhỏ thế nào.

Đó là thần tượng của cậu.

“Muộn đản” cảm thấy mình trải qua một sự thay đổi không nhỏ.

Cậu không dám nói đó là “Lột xác”.

Cậu lúc này to gan, đẩy ngã thần tượng ra sô pha, còn trầm giọng nói thăm.

“Mau ngủ, không thôi ngày mai mắt sẽ sưng.”

Kỷ Dương ừ một tiếng, lại theo bản năng lắc lắc đầu.

Chứng mất ngủ của anh vẫn chưa trị hết.

Tổng Manh cau mày, vào phòng ôm mền ra trùm lên người thần tượng.

Sau đó ngồi ở một chiếc sô pha khác, màu trà.

Hai tay ôm đầu gối, ngoẹo cổ nhìn Kỷ Dương còn bị khăn lông che mắt.

Nhiệt độ của khăn dần nguội đi, cuối cùng trở nên lạnh lẽo.

Tổng Manh nói: “Nếu như có thể ngủ trước khi nó lạnh đi thì tốt rồi.”

Tổng Manh biết thần tượng còn chưa ngủ.

Cậu suy nghĩ một chút, lấy can đảm mở miệng:

“Ừm... Anh có muốn nghe hay không...”

Đem “Truyện kể trước khi ngủ” nuốt xuống, Tổng Manh ậm ừ thăm dò: “... chuyện của bạn tôi?”

Kỷ Dương nghe vậy liền xoay người, tuy rằng đôi mắt vẫn bị che đi, nhưng nhìn dáng vẻ lại ra chiều thích thú.

Nghe người khác nói cũng tốt, không cần suy nghĩ lung tung.

Tổng Manh suy nghĩ nát óc, cuối cùng mở miệng:

“Ngày trước, ở trong không gian có một dãy ngân hà, trong ngân hà đó có một quốc gia ...”

... không biết vì sao cậu lại nhớ tới mấy phần phim Star Wars.

Kỷ Dương vốn là không mong đợi mấy, lại càng nghe càng mê li, chỉ là...

“Đây là... chuyện của bạn cậu sao?”

...

Tổng Manh áo não phát hiện thần tượng nghe rất hưng phấn, thỉnh thoảng còn cắt lời mà hỏi “Lực khởi động rốt cuộc là cái gì?”.

Hoàn toàn ngược lại mục đích chính rồi.

Tổng Manh ghen lời, một lát sau, cậu nói:

“Hay là tôi kể cho anh nghe chuyện Cừu vui vẻ đi.”

Tổng Manh dùng giọng nói lưu loát của tổng đài viên, kể chuyện “Băng hữu của Cừu vui vẻ bị Sói xám bắt đi” sau đó “Cừu vui vẻ đánh Sói, cứu bạn về”.

Đây vốn là tuyệt kỹ của Tổng Manh.

Kể thật mạch lạc, ngữ điệu khe khẽ, càng kể càng nhỏ, cuối cùng là thì thầm.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Kỷ Dương cuối cùng phát ra tiếng thở đều đều.

Hai tay đan nhau, đặt trên lồng ngực, ngủ rất an ổn.

Tổng Manh rón ra rón rén lấy khăn mặt đã lạnh băng đi, còn thay Kỷ Dương dèm kỹ chăn.

Sau đó cậu trở về bên ghế của mình, môi khẽ nhấp nháy:

“Ngủ ngon, thần tượng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-chinh-xac-bien-nguoc-van-thanh-chua-khoi-van>